

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2CdoPr/10/2023
Identifikačné číslo spisu:	8721200412
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8721200412.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobcu F. I., narodeného Y., O., zast. advokátom JUDr. Branislavom Vólochom, Humenné, Laborecká 81, IČO: 43 920 551, proti žalovanému KONTACT SERVIS s. r. o., Humenné, Jasenovská 2497, IČO: 36 509 973, zast. advokátom JUDr. Jánom Vrbom, Humenné, Námestie slobody 2, IČO: 33 842 388, o určenie, že pracovný pomer sa zmenil na neurčitý čas a naďalej trvá, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17Cpr/2/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. apríla 2023 sp. zn. 15CoPr/2/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (prvým v poradí) z 19. októbra 2021 č. k. 17Cpr/2/2021-234 výrokom I. zamietol žalobu; výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením z 12. mája 2022 č. k. 19CoPr/2/2022-279 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože nepostupoval v zmysle § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), keď nedoručoval podania žalovaného žalobcovi, zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, prečo nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy.

3. Okresný súd rozsudkom (druhým v poradí) zo 16. novembra 2022 č. k. 17Cpr/2/2021-322 výrokom

I. zamietol žalobu; výrokom II. stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

3.1. Svoje rozhodnutie okresný súd právne odôvodnil podľa ustanovenia § 48 ods. 1 až 9, § 252 ods. 1 Zákonníka práce zák. č. 311/2001 Z. z. (ďalej aj „Zákonník práce“).

3.2. Predmetom konania je v posudzovanom prípade nárok na určenie, že pracovný pomer uzavretý medzi žalobcom a žalovaným na dobu určitú na základe pracovnej zmluvy z 29. júna 2018, ktorá bola následne zmenená a dopĺňaná v zmysle dohody o zmene pracovnej zmluvy z 31. decembra 2019 a dohody o zmene pracovnej zmluvy z 9. júna 2020, sa dňom 9. júna 2020 zmenil na pracovný pomer na neurčitý čas a naďalej trvá. Žalobca v konaní osvedčil naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe, keď právne postavenie žalobcu je neisté a vyhovenie podanej žalobe je spôsobilé výrazne zlepšiť právne postavenie žalobcu v pracovnoprávnej oblasti. Vyhovením žalobe by sa stal zamestnancom žalovaného a pracovný pomer by bol na neurčitý čas.

3.3. V konaní bolo sporné, či uzavretá dohoda o zmene pracovnej zmluvy bola uzavretá 9. júna 2020 alebo 29. júna 2020, a či dohoda bola uzavretá v súlade s § 48 Zákonníka práce. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k názoru, že dohoda o zmene pracovnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá 29. júna 2020. Je zrejmé, že na písomnom vyhotovení dohody o zmene pracovnej zmluvy je uvedený dátum 9. júna 2020. Štatutárna zástupkyňa žalovaného, svedkyne T. A., F. V. potvrdili, že dohoda bola uzavretá 29. júna 2020. Súd prvej inštancie v tomto smere uveril tvrdeniu štatutárnej zástupkyne žalovaného, keďže dátum 29. júna 2020 bol potvrdený i výsluchom svedkov, vyplýva z pripojenej písomnosti z internetu z 11. júna 2020 a podľa názoru súdu prvej inštancie je logicky odôvodnený preklep v dohode týkajúci sa dátumu uzavretia dohody. Svedkyňa F. V. vysvetlila, ako v dôsledku chyby pri kopírovaní dohody zo vzoru na stránke bol uvedený dátum 9. júna 2021. Pokiaľ žalobca namietal vierohodnosť svedkov, súd prvej inštancie konštatoval, že výpoveď svedkýň nepovažoval za účelovú. Je logické, že v pracovnoprávnych sporoch v pozícii svedka vystupujú práve zamestnanci, resp. bývalí zamestnanci. Z priebehu konania a logických vyjadrení svedkýň, ktoré zapadajú do vzájomných súvislostí s listinnými dôkazmi súdu sa výpovede svedkýň javia pravdivé. Napokon i z listinných dôkazov vyplýva nepriamo uzavretie dohody o zmene pracovnej zmluvy 29. júna 2020. Z vyúčtovaní pracovných ciest žalobcu vyplýva, že v deň 9. júna 2020 žalobca vykonal cesty od 08.30 hod. - 19.20 hod. na trase Humenné - Michalovce - Slovenské Nové Mesto, Maďarsko, Slovenské Nové Mesto, Strážske, je preto vysoko nepravdepodobné, že by v deň 9. júna 2020 stihol v sídle žalovaného podpísať dohodu o zmene pracovnej zmluvy. Naopak v deň 29. júna 2020 žalobca vykonával opravy v Strážskom do 15.30 hod., teda mohol sa dostať v popoludňajších hodinách do sídla žalovaného.

3.4. Z § 9 zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov a uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11. marca 2020 vyplýva, že od 12. marca 2020 od 06.00 hod. bola vyhlásená mimoriadna situácia na území Slovenskej republiky. Podľa uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 366 z 10. júna 2020 mimoriadna situácia vyhlásená uznesením vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11. marca 2020 trvá naďalej aj po ukončení núdzového stavu. Z uvedeného je zrejmé, že k 29. júnu 2020 na území Slovenskej republiky netrval núdzový stav, ale trvala mimoriadna situácia. Z ustanovenia § 252o Zákonníka práce vyplýva, že aj v čase mimoriadnej situácie bolo možné, pracovný pomer na určitú dobu, ktorý sa mal skončiť podľa § 59 ods. 2 Zákonníka práce uplynutím doby, v prípade žalobcu dňom 30. júna 2020, predĺžiť jedenkrát a najviac o 1 rok. Pokiaľ dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 29. júna 2020 žalovaný predĺžil pracovný pomer od 1. júla 2020 do 15. decembra 2020, predĺženie trvania pracovného pomeru na určitý čas bolo učené v súlade s ustanovením § 252o Zákonníka práce, preto nemožno vyvodiť, že podľa § 48 ods. 1 Zákonníka práce neboli pri zmene pracovnej zmluvy splnené zákonné podmienky na uzatvorenie pracovného pomeru na dobu určitú, a teda je pracovný pomer dohodnutý na neurčitý čas. Pri zmene pracovnej zmluvy žalobcu boli splnené zákonné podmienky na predĺženie pracovného pomeru na určitý čas do 15. decembra 2020.

3.5. K námietke premlčania vznesenej žalovaným súd prvej inštancie poznamenal, že ustanovenie § 77 Zákonníka práce upravuje prekluzívnu lehotu na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného

pomeru, nejde o premlčanie práva. V konaní sa neuplatňuje nárok na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ale nárok na určenie, že pracovný pomer na určitý čas sa zmenil na pracovný pomer na neurčitý čas.

3.6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

4. Krajský súd na odvolanie žalobcu rozsudkom z 20. apríla 2023 č. k. 5CoPr/2/2023-373 výrokom I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP; výrokom II. náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznal.

4.1. Odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že k 29. júnu 2020 na území Slovenskej republiky netrval núdzový stav, ale trvala mimoriadna situácia. Z ustanovenia § 252 písm. o) Zákonníka práce vyplýva, že aj v čase mimoriadnej situácie bolo možné pracovný pomer na určitú dobu, ktorý sa mal skončiť podľa § 59 ods. 2 Zákonníka práce uplynutím doby, v prípade žalobcu dňom 30. júna 2020, predĺžiť jedenkrát a najviac o jeden rok.

4.2. V prvom rade žalobca namietal, že výrok rozhodnutia, čo do trov konania nekorešponduje s jeho odôvodnením. Odvolací súd k tomu uvádza, že je tomu skutočne tak, výrok rozsudku nekorešponduje s odôvodnením v tejto časti, ale podľa názoru odvolacieho súdu je tento výrok vecne správny, keď súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 257 CSP.

4.3. K žalobcom uplatnenej námietke ohľadom porušenia zásady kontradiktórnosti v konaní odvolací súd uviedol, že porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany, v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany v zmysle § 151 ods. 2 CSP. Odvolací súd považoval obranu žalovaného za obranu kvalifikovanú a nepovažuje jeho obranu za neúčinnú. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na znenie ustanovenia § 153 ods. 2 CSP. Vychádza sa z názoru, že sudca so znalosťou konkrétnej veci vie najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, teda nejde o otázku, ktorú by mal posudzovať žalobca.

4.4. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že advokát v konaní vystupoval vo vlastnom mene, nie v mene klienta odvolací súd uviedol, že v spise na č. l. 35 sa nachádza plnomocenstvo žalovaného, ktorým bol splnomocnený advokát JUDr. Ján Vrba, Advokátska kancelária JUDr. Ján Vrba, Námestie slobody 2, 066 01 Humenné, vo veci vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17Cpr/2/2021. Plnomocenstvo je riadne podpísané oboma stranami a bolo doručené súdu elektronickými prostriedkami. V spise na č. l. 36 sa nachádza osvedčovacia doložka. Preto niet dôvod pochybovať o jeho vierohodnosti, i o tom, že advokát skutočne za žalovaného konal.

4.5. Žalobca ďalej namietal, že v rozsudku sa uvádza, že žalobca sa v replike nevyjadril. Vzhľadom na preukázanie tejto skutočnosti predložil výpis z elektronického súdneho spisu, ktorý obsahuje podanie z 31. mája 2022 označené ako Vyjadrenie k podaniu z 1. marca 2021. Zároveň žalobca uviedol, že nakoľko zo strany súdu neboli opäť vo vyjadrení k žalobe doručené dôkazy v samotnom vyjadrení z 31. mája 2022, žiadal žalobca od súdu predloženie všetkých dôkazov a podaní. Sám žalobca tvrdí, že k tomu došlo až po vykonaní podania, čo svedčí o tom, že sa súd prvej inštancie nemal vyporiadať s týmto tvrdením žalobcu uvedeným v replike, a má sa jednať o neodôvodnený rozsudok, ktorý v podmienkach právneho štátu nemôže obstáť. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na zápisnicu o pojednávaní zo 16. novembra 2022 č. l. 319 strana druhá spisu, z ktorej vyplýva, že zo strany súdu spolu s právnym zástupcom žalobcu boli prítomní na pojednávaní oboznámení s podaniami žalobcu, ktorými navrhoval vykonanie dôkazov, pričom právny zástupca na otázku súdu, aby sa vyjadril, či všetky dôkazy navrhnuté žalobcom v písomných podaniach boli vykonané uviedol, že áno, tieto dôkazy sú pripojené v spise, a že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania okrem navrhnutej prehrávky zápisnice z pojednávania. Následne na č. l. 320 právny zástupca žalobcu tvrdí, že predmetné dôkazy boli zaradené do spisu, a je na súde, aby ich vykonal a nepotvrdil vykonanie dôkazov. Preto súd prvej inštancie

oboznánil s listinnými dôkazmi najmä pripojenými na č. l. 41 - 180 spisu, a následne právny zástupca žalobcu uviedol, že potvrdzuje doručenie dôkazov, ktoré boli doručené po zrušení rozsudku, rovnako vyjadrenia žalovaného. Zároveň bol vykonaný dôkaz, a to prehratie zvukového záznamu z pojednávania z 22. júna 2021, konkrétne v pasáži, ktorá je čiastočne zaznamenaná v zápisnici z pojednávania na strane 6, teda dôkaz, ktorý navrhol žalobca vykonať, súd prvej inštancie skutočne vykonal. Zo zápisnice zároveň vyplýva, že návrhy na dokazovanie nie sú. Zároveň súd prvej inštancie prítomných oboznámil s listinnými dôkazmi pripojenými na č. l. 6, 7, 8 Dohoda o pracovnej zmluve, pracovná zmluva č. l. 41 - 180 a ostatné, ktoré tvoria súčasť spisu tak, že súd prečítal prítomným podstatný obsah predmetných listinných dôkazov. Prítomní uviedli, že obsah listinných dôkazov im je známy, nežiadajú o ich bližšie oboznámenie. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že ďalšie dôkazy nevykonal, lebo neboli navrhnuté. V záverečnej reči právny zástupca žalobcu popísal skutkový stav, tak ako ho vidí žalobca, a záverom poukázal na doktrínu RAVEN, o nepoužiteľnosť výpovedí konateľky X., svedkov A. a V. s tým, že ich považuje za zaujatých svedkov, nedôveryhodných svedkov, ktorí vypovedajú účelovo. Preto žiadal, aby súd rozhodol v zmysle petitu. Žalobca plne súhlasil s právnym názorom svojho zástupcu, že výpovede svedkýň sú účelové. Mal za to, že z listinných dôkazov jasne vychádza, že dodatok bol podpísaný 9. júna 2020.

4.6. Podľa názoru odvolacieho súdu možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že dohoda o zmene pracovnej zmluvy bola uzavretá dňa 29. júna 2020 a údaj o dátume uvedený v dohode o zmene pracovnej zmluvy možno považovať za chybu pri kopírovaní a vyhotovení dohody.

4.7. Podľa názoru odvolacieho súdu poznatky, ktoré získal súd prvej inštancie hodnotením obsahu svedeckých výpovedí, porovnal s poznatkami, ktoré získal na základe jeho hodnotenia ostatných dôkazov a zvažil, do akej miery sú tieto poznatky súladné, či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov bol záver o pravdivosti tvrdených skutočností žalovaným, ktoré boli podkladom pre záver o tom, že je potrebné žalobu zamietnuť. Zároveň odvolací súd poukázal na skutočnosť, že autori komentára k CSP v súvislosti s vierohodnosťou svedeckej výpovede skutočne uvádzajú doktrínu RAVEN, podľa ktorej sa hodnotia faktory n a strane svedka, ktorú v bode 33. odôvodnenia svojho rozsudku popísal vo vzťahu k posudzovanej veci.

4.8. Žalovaný zároveň namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, ktorú namietal žalobca, pričom má byť zarážajúce, že slová „absolútna neplatnosť právneho úkonu“, sú vynechané v rámci celého rozsudku. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ignoráciu ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, i na skutočnosť, že odvolací súd priamo súdu prvej inštancie určil, že sa má vyporiadať so všetkými argumentmi žalobcu uvedenými v odvolaní. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že nie je rozhodné, či súd prvej inštancie priamo uviedol, že právny úkon nepovažuje za absolútne neplatný, keď rozhodol opačne a žalobu o určenie, že pracovný pomer uzavretý medzi žalobcom a žalovaným na dobu určitú na základe pracovnej zmluvy z 29. júna 2018, ktorá bola následne zmenená a dopĺňaná v zmysle dohody o zmene pracovnej zmluvy z 31. decembra 2019 a dohody o zmene pracovnej zmluvy z 9. júna 2020 sa dňom 9. júna 2020 zmenil na pracovný pomer na neurčitý čas a naďalej trvá, zamietol. Otázkou absolútnej neplatnosti právneho úkonu tak, aby ju bolo potrebné rozobrať a právne odôvodniť, by bolo dôvodné sa zaoberať iba v prípade, pokiaľ by súd prvej inštancie považoval tento právny úkon za absolútne neplatný z dôvodu, že na tejto dohode je uvedený zlý dátum, teda nie 29. júna 2020, ako tvrdil žalobca, ale 9. júna 2020, aký dátum fakticky na dohode uvedený je. Preto aj táto odvolacia námietka žalobcu vo vzťahu k dôvodom rozsudku súdu prvej inštancie neobstojí.

4.9. Tak ako uviedol súd prvej inštancie vyššie súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania inak, a inak tento výrok odôvodnil. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie považoval odvolací súd za vecne správny. Dôvody tejto vecnej správnosti však nekorešponujú s rozhodnutím vo veci. Preto odvolací súd doplnil, z dôvodu nehospodárnosti zrušovať rozsudok, v tejto časti dôvody pre rozhodnutie o trovách konania tak, ako uviedol súd prvej inštancie. Odvolací súd mal za to, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobcu, ktoré umožňujú odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania, ktorá prichádza do úvahy v prípade, keď sú naplnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady

trov konania. Odvolací súd dospel k záveru, že nepriznanie náhrady trov konania žalovanému zodpovedá zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu, a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, že rozhodnutie, ktorým by boli priznané trovy konania žalovanému vo vzťahu k žalobcovi, ktorý je stále nezamestnaný, a uzatvoril dohodu za okolností, tak ako sú popísané vyššie, by sa javilo odvolaciemu súdu ako neprímeraná tvrdosť, a odporovalo by to dobrým mravom. K tejto súvislosti je potrebné uviesť aj skutočnosť, že proti výroku o nepriznaní trov konania nepodal žalovaný odvolanie. Preto by mu ani trovy prvoinštančného konania priznané byť nemohli. Trovy prvoinštančného konania by v prípade úspechu mohli byť priznané iba žalobcovi, ktorý však v odvolacom konaní úspešný nebol, a rozsudok, ktorým bola žaloba zamietnutá bol odvolacím súdom potvrdený.

4.10. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a ustanovením § 257 CSP.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

5.1. K dovolaciemu dôvodu § 420 písm. f) CSP žalobca uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zmätočný, nepreskúmateľný a arbitrárny a nezodpovedajúci kritériám § 220 CSP.

5.2. Odvolací súd napriek jasnej argumentácii uvádzanej v odvolaní s a s touto argumentáciou vôbec nevysporiadal, dokonca ani odôvodnenie odvolania žalobcu správne neodcítval, resp. neparafrázoval pri jeho zhrnutí. Obsah odôvodnenia akoby navodzoval skutkové tvrdenie žalobcu, ktorý tvrdí, že dohoda o zmene pracovnej zmluvy bola uzavretá 9. júna 2020, a preto je tento úkon absolútne neplatným právnym úkonom. Žalobca opakovane uviedol to, čo podľa neho uviedol v odvolaní, že ak súd mal za to, že k podpisu došlo 29. júna 2020, s čím žalobca výhradne nesúhlasí a trvá na tom, že k uzavretiu došlo 9. júna 2020 tak, ako je to uvedené na tejto dohode o zmene pracovnej zmluvy, podľa tejto právnej konštrukcie, keďže na listine je podľa názoru súdu nesprávny dátum, tak sa jedná o absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku čoho zamestnanec pokračoval v práci s vedomím zamestnávateľa po skončení pracovnej zmluvy na dobu určitú, v dôsledku čoho rovnako žalobcovi vzniká pracovný pomer na dobu neurčitú.

5.2.1. Na toto nadväzuje ďalšia zmätočnosť argumentácie súdu na strane 17. Žalobca v rámci argumentácie vytýka, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal argumentáciou žalobcu ohľadom absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tu žalobca poukazuje, že nielenže sa s otázkou absolútnej neplatnosti nevyporiadal okresný súd, ale ani krajský súd, ktorý túto absenciu riadneho odôvodnenia vo svojom rozsudku sanuje záverom o tom, že na dohode o zmene pracovnej zmluvy by musel byť uvedený zlý dátum. Okresný súd to práve takto vyhodnotil vo svojich záveroch, že na zmluve je uvedený nesprávny dátum.

5.2.2. Žalobca poukazuje, že odvolací súd absolútne zmätočne uvádza, že otázkou absolútnej neplatnosti by bolo dôvodné sa zaoberať iba v prípade, že na dohode o zmene pracovnej zmluvy je zlý dátum, teda nie 29. júna 2020, ako tvrdil žalobca. Žalobca opakuje, že takéto tvrdenie nikdy netvrdil, žalobca trval a trvá na tom, že k uzavretiu došlo 9. júna 2020, z uvedeného dôvodu je preto nepochopiteľné, prečo odvolací súd tvrdí opak a dokonca tvrdí, že keďže na zmluve je správny dátum 9. júna 2020, tak sa dôvodmi absolútnej neplatnosti ani nebude zaoberať. Celý tento záver súdu je nepochopiteľný. Nedáva žiadny zmysel, aby na jednej strane odvolací súd v rozsudku potvrdzoval záver o nesprávnom dátume a na druhej strane sa s touto skutočnosťou vôbec ďalej nezaoberal, pričom žalobca poukazuje, že na dôvody absolútnej neplatnosti je povinný súd prihliadnuť z úradnej povinnosti, nie na námietku neplatnosti. K zmätočnosti je potrebné dodať, že v rozsudku je na strane 16 zle uvedený dátum 9. júna 2021, pričom vypovedala o roku 2020, ďalej na strane 17 ods. 33. chýba v označení žalovaný, zrejme mal na mysli žalobca zamenený 4 krát len v tomto odseku. V odseku 34. opätovne zamenený žalobca so žalovaným a rovnako tak zamenené dátumy o tvrdeniach žalobcu.

5.3. Odvolací súd sa podľa dovolateľa vôbec nevysporiadal so zásadnými skutočnosťami, ktoré boli

vytknuté rozsudku okresného súdu. Tými boli medziinými aj tie, že rozsudok súdu prvej inštancie neobsahoval vyjadrenia žalobcu, ktoré žalobca produkoval v súdnom procese. Žalobca uviedol, že sa k replike vyjadril. Tu žalobca uvádza, že sa k vyjadreniu žalovaného k žalobe vyjadril, a to podaním z 31. mája 2022, nechápe takúto zmätočnosť rozsudku, kde po zrušení rozsudku bolo uložené súdu prvého stupňa, že má predložiť vyjadrenie k žalobe žalobcovi. Následne žalobca po doručení neúčinného vyjadrenia sa k žalobe vykonal podanie, v ktorom sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného (tzv. replika). Žalobca má za to, že repliku ako ju označuje súd, vykonal a jedná sa o zjavne nepravdivú skutočnosť, ktorá je uvedená v rozsudku. V tejto replike z 31. mája 2022 žalobca uviedol, že ak v súlade s § 151 ods. 2 CSP strana popiera skutkové tvrdenia protistrany, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

5.4. Ďalším dôvodom nepreskúmateľnosti celého rozsudku odvolacieho súdu je úplné ignorovanie dôkazov, ktoré predložil žalobca, pričom tak urobil podaním doručeným súdu 17. februára 2021, kde predložil súdu 2 dôkazy: podanie z 3. februára 2021, ktoré bolo odpoveďou žalovaného na predžalobnú výzvu a oznámenie o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie zo 17. decembra 2020. Žalobca uvádza, že ak sa súd rozhodol tieto dôkazy nevykonať, mal takéto konanie vysvetliť v odôvodnení rozsudku, čo v rozsudku úplne absentuje.

5.5. Odvolací súd ignoroval jasné a preukázateľné argumenty žalobcu, že súd prvého stupňa sa vôbec v rámci rozsudku nevyporiadal tak s podaním z 31. júna 2022 a rovnako sa nevyporiadal ani s podaním z 15. júna 2022 označeným ako Vyjadrenie vo veci k predloženým dôkazom a poukázanie na doktrínu RAVEN pri hodnotení výpovedí svedkov. Odvolací súd napriek tomu, že mu toto bolo vytknuté k rozsudku okresného súdu, v odvolacom rozsudku na toto vôbec nereaguje a len zhŕňa, že je podľa CSP viazaný skutkovým stavom.

5.6. Rovnako žalobca v odvolaní namietal, že súd oprel svoj rozsudok o dôkazy, ktoré nepripúšťa § 187 CSP. Jedná sa o výsluch právneho zástupcu, o ktorom súd prvého stupňa tvrdil, že bol vykonaný. Pokiaľ nie je svedkom, nie je prípustným dôkazom v súdnom konaní. Žalobca nechápe, čo to vlastne sudca píše o výsluchu právneho zástupcu, takýto výsluch sa predsa nikdy neuskutočnil. Prednes žaloby, či záverečného zhrnutia predsa nespĺňa pojmový význam výsluchu a už vôbec nie právneho zástupcu. Rovnako to platí o výsluchu právneho zástupcu žalovaného. Žalobca nemá vedomosť o vykonaní takéhoto dôkazu. Takéto výsluchy právnych zástupcov sa nikdy neuskutočnili v rámci súdneho procesu.

5.7. Odvolací súd rovnako nereagoval na v rozsudku prvého stupňa uvádzané Ostatné listinné dôkazy. O akých ostatných dôkazoch súd hovorí. Buď opäť takéto dôkazy boli a súd ich žalobcovi taktiež nedoručil, alebo zmätočne píše o niečom, čo ani neexistuje. Sú predsa nemôže určiť množinu ostatných dôkazov a nevysvetliť, o aké dôkazy ide. Tieto závery striktnie porušuje povinnosť súdu riadne odôvodniť rozsudok v súlade s § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Nakoľko z takéhoto znenia nie je možné ani len určiť, z akých dôkazov vychádzal. Rovnako tak aké dôkazy vykonal. Zároveň pri jednotlivých dôkazoch, ktoré súd podľa rozsudku vykonal neuvádza, aké skutočnosti z týchto dôkazov vyplynuli. Čo tvorí ďalší dôvod zmätočnosti celého rozsudku. Rovnako tak postupoval odvolací súd, keď píše o listine a vôbec neuvádza, aké dôkazy z nej vyplývajú. Odvolací súd vôbec neuvádza, aké skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Týmito skutočnosťami uvedenými v odvolaní sa odvolací súd vôbec nezaoberal.

5.8. Žalovaný k žalobe uviedol, že „nemôže byť taký právny stav, aby bola žaloba dôvodná. Žiadal v konaní vypočúť štatutárnu zástupkyňu a svedkyňu A.“ Žalobca má zo všeobecného popretia, ktoré je v ňom uvedené, za to, že žalovaný sa nevyjadril spôsobom zodpovedajúcim kritériám ustanoveným § 151 ods. 2 Civilného sporového poriadku a takéto popretie je právne neúčinné. V tomto popretí mal žalovaný uviesť skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania a bol povinný uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, čo žalovaný nespravil. V dôsledku toho je jeho popretie právne neúčinné a nemožno naň prihliadať. K tomuto vyjadreniu k žalobe je potrebné ešte uviesť, že samotné vyjadrenie sa k žalobe nie je vykonané žalovaným, ale advokátom; nikde v podaní

advokát neuvádza, že koná za žalovaného, ani v závere pri podpise neuvádza označenie žalovaného, či KONTACT SERVIS s. r. o. Z uvedeného je zrejmé, že sa nejedná o vyjadrenie urobené v mene žalovaného, ale vyjadrenie právneho zástupcu vykonané v jeho vlastnom mene. V dôsledku toho má žalobca za to, že žalovaný sa písomne nevyjadril vôbec a túto skutočnosť nemení vyjadrenie právneho zástupcu vykonané v jeho vlastnom mene. Rovnako do dnešného dňa nebola doručená plná moc žalovaného pre právneho zástupcu. Zo samotného podania je zrejmé, že úkon nie je vykonaný v mene žalovaného. Za týchto okolností má žalobca za to, že napriek tomu, že sa žalovaný vôbec nevyjadril, vykonával súd bez návrhu na vykonanie dokazovania dôkaz: Výsluch svedka A.. Už len z tohto dôvodu sa jedná o nezákonný dôkaz v spore, kde bol žalobca slabšou stranou.

5.9. Žalobca považuje za neprípustné, aby sudca rozširoval rozsah dôkazného tvrdenia žalovaného, ktoré priamo vyplýva z § 167 CSP a sanoval absenciu popretia dôkazných tvrdení žalobcu zo strany žalovaného. Konanie so slabšou stranou by malo zo strany súdu zohľadniť slabšie postavenie zamestnanca voči zamestnávateľovi a žalobca má za to, že práve naopak súd rozširoval možnosti dodatočných návrhov na vykonanie dokazovania a predkladania dôkazov žalovaným a sanoval absenciu samotných tvrdení žalovaného. Tu treba zároveň opätovne poukázať na absenciu akýchkoľvek tvrdení žalovaného o podpise po skončení pracovnej zmeny. Tento záver si vytvoril samotný sudca okresného súdu bez akýchkoľvek dôkazných tvrdení žalovaného a bez akýchkoľvek predložených dôkazov. Teda je zrejmé, že sudca sa v rozsudku púšťa do úvah a hypotéz, ktorými nehodnotí vykonané dokazovanie, ale sám prednáša vlastné skutkové tvrdenia. Žalobca dodáva, že samotné tvrdenia o uzavretí vo večerných hodinách nikdy žalovaný netvrdil a sudca ich uvádza ako vlastnú myšlienkovú úvahu, ktorú si samozrejme bez dôkazov vyhodnocuje a potvrdzuje.

5.10. Žalobca má za potrebné uviesť to, že svedok A. na pojednávaní 19. septembra 2021 predložil listiny, ktoré taktiež neboli súdom žalobcovi nijako doručené. Rovnako tak súd prvého stupňa napriek pokynu odvolacieho súdu nedoručil dôkazy a porušuje tak právo na spravodlivý proces. Žalobca uvádza, že dôkazy: výpis z internetu z 11. júna 2020, úmrtným listom J. F. nedisponuje a nemohol sa s nimi oboznámiť, nakoľko sudca opätovne tieto dôkazy žalobcovi nedoručil. Týmto postupom sudca zmaril práva žalobcu v rámci zásady kontradiktórnosti vyjadrovať sa k týmto dôkazom v rámci práva na rovnosť zbraní. Rovnako tým porušil procesné práva žalobcu uplatňovať aktívne prostriedky procesného útoku. Táto absencia doručenia nebola napravená ani odvolacím súdom.

5.10.1. Súd v odôvodnení rozsudku odkazuje na dôkaz „písomnosť z internetu z 11. 06. 2020“ žalobca ani nechápe, čo je to za písomnosť, keďže tento dôkaz nebol žalobcovi doručený a rovnako poukazuje na to, že takéto označovanie dôkazov vytvára u žalobcu nemožnosť sa relevantne vyjadriť, nakoľko z internetu môže pochádzať akákoľvek listina. Žalobca týmto alebo týmito dôkazmi nedisponuje, lebo zo strany súdov nižšej inštancie neboli žalobcovi doručené. Nedoručením dôkazov zo strany súdu bola odopretá v súlade so zásadou kontradiktórnosti akákoľvek možnosť sa k týmto dôkazom vyjadriť, namietat' ich zákonnosť alebo sa na výsluch svedkov akokoľvek pripraviť. Odvolací súd na tieto argumenty žalobcu rovnako nereagoval.

5.11. Vo veci sa konalo dňa 22. júna 2021 prvé pojednávanie, kde prišla svedkyňa žalovaného (švagriná), na ktorej výsluch sa žalobca nemohol pripraviť a ani namietat' jeho vykonanie. Toto pojednávanie sa vykonalo napriek nedoručeniu podania vyjadrenia z 1. marca 2021. Námietku žalobca podal ústne na pojednávaní, rovnako tak námietku podal k výsluchu svedka V. Sudca týmto postupom znemožnil možnosť žalobcu podať námietky proti návrhom na vykonanie dokazovania a znemožnil žalobcovi možnosť pripraviť sa na výsluch svedkov, čím porušil princípy rovnosti zbraní a kontradiktórnosti súdneho konania. Žalobca sa nemohol na výsluch svedkov a strany konania pripraviť.

5.12. Sudca na pojednávaní neaplikoval ustanovenie § 168 až § 171 CSP. Zároveň po začatí pojednávania súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, teda neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd zároveň neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Toto vyplýva aj zo znenia zápisnice z pojednávania. Odvolací súd napriek tomu, že táto skutočnosť bola vytknutá, na toto nijako

nereagoval, jedná sa o bezprecedentné porušenie vyššie uvedených ustanovení a v kontexte toho má žalobca za to, že týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.13. K absencii doručovania dôkazov uviedol odvolací súd, že na pojednávaní právny zástupca a žalobca uviedli, že boli oboznámení so všetkými dôkazmi. V prvom rade, právny zástupca potvrdzoval, že boli doručené niektoré listiny po zrušení rozsudku krajským súdom, ale nepotvrdil nikdy to, že mu boli doručené všetky listiny, ktoré doručoval žalovaný súd. Žalobca, ani jeho právny zástupca nemôže predsa vedieť, aké dôkazy predložil žalovaný. Rovnako dáva žalobca do pozornosti dovolacieho súdu, že oboznamovanie (resp. neoboznamovanie) obsahu listín sa vzťahuje na dôkazy, ktoré boli doručené strane a nie na tie, čo neboli strane doručené. Žalobca uviedol, že postupom odvolacieho súdu, ktorý tvrdí, že právny zástupca potvrdil doručenie dôkazov po zrušení rozsudku, prenáša odvolací súd povinnosť súdu doručovať dôkazy okresným súdom a sanuje akousi fikciou potvrdenia právnym zástupcom. Žalobca má právo mať doručené všetky dôkazy a tieto práva nemožno obísť. Pričom právny zástupca uviedol a potvrdil len doručenie niektorých dôkazov, teda len tých, ktoré boli doručené po zrušení rozsudku. To neznamena, že potvrdil doručenie všetkých dôkazov, ktoré predložil žalovaný, či jeho svedkovia.

5.14. Ďalej súd porušil procesný postup, ak na pojednávaní konanom dňa 28. septembra 2021 pri otázkach právneho zástupcu žalobcu dovolil, napriek tomu, že zástupca žalobcu neskončil s výsluchom, otázky právneho zástupcu žalovaného. Otázka zástupcu žalovaného: aby sa svedok vyjadril, či ju nahovárala p. X., aby klamala. Otázky zástupcu žalovaného mali nasledovať až po skončení výsluchu zástupcom žalobcu. Teda znamenajú ďalšie porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

5.15. Rovnako tak má žalobca za to, že sudca porušil procesné práva žalobcu, ak dovolil vykonanie výsluchu svedka V., ktorého výsluch žalovaný navrhol až na prvom pojednávaní konanom dňa 22. júna 2021 napriek tomu, že mu v tom bránila sudcovská koncentrácia konania, kde táto výzva na vyjadrenie sa bola zo strany súdu doručovaná vo februári 2021. Teda súd pripustil nové návrhy na vykonanie dokazovania po viac ako 4 mesiacoch.

5.16. K dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, keď sa rozhodol, že sa nebude otázkou neplatnosti právneho úkonu zaoberať, a to napriek tomu, že prijal sám názor, ktorý prevzal do svojho rozhodnutia, že k uzavretiu dohody o zmene pracovnej zmluvy malo dôjsť v iný deň, ako je uvedený na samotnej listine. Zvlášť poukazuje žalobca, že v rozhodovacej činnosti so slabšou stranou súdy skúmali platnosť právneho úkonu aj bez uvedenia tejto skutočnosti. Na základe uvedeného má žalobca za to, že odvolací rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pričom dovolateľ poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu z 28. apríla 2005 sp. zn. 4Cdo/33/2005, z 23. augusta 2017 sp. zn. 6Usam/1/2017, sp. zn. 5MCdo/11/2009, 3Cdo/144/2010, 2MCdo/2/2006. Citované rozhodnutia sa týkajú povinnosti súdu zaoberať sa otázkou absolútnej neplatnosti právneho úkonu z úradnej povinnosti.

5.17. K odvolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ poukazuje na to, že v tomto prípade sa prejednáva vec, kde súdy vychádzajú z právneho stavu položeného na tej skutočnosti, že neakceptujú listinu ako priamy platný dokument zakladajúci práva a povinnosti v pracovnoprávných vzťahoch, resp. z nej výlučne nevychádzajú. Žalobca má za to, že keďže sa jedná o písomný právny úkon, teda nie ústny, je nutné pozerieť na tento úkon z pohľadu právnej perfektnosti. Žalobca má za to, že odvolací súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak akceptoval iný názor než ten, že pri posúdení dodržiavania Zákonníka práce je potrebné vychádzať striktne zo znenia listiny a dátumov na nej uvedených. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že ak súd prvej inštancie a odvolací súd mali za to, že k podpisu došlo 29. júna 2020, s čím žalobca výhradne nesúhlasí a trvá na tom, že k uzavretiu došlo 9. júna 2020, tak ako je to uvedené na tejto dohode o zmene pracovnej zmluvy, podľa tejto právnej konštrukcie, keďže na listine je podľa názoru súdu nesprávny dátum, tak sa jedná o absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku čoho zamestnanec pokračoval v práci s vedomím zamestnávateľa po skončení pracovnej zmluvy na dobu určitú, v dôsledku čoho rovnako žalobcovi vzniká pracovný pomer na dobu

neurčitú. V samotnom úkone Dohode o zmene pracovnej zmluvy nie je uvedený ani žiaden dôvod predĺženia pracovného pomeru, z tohto pohľadu rovnako bolo úlohou súdu sa touto skutočnosťou zaoberať, či vôbec je tento úkon platný aj z tohto dôvodu, nakoľko dôvod predĺženia pracovného pomeru má byť uvedený v listine.

5.17.1. Žalobca ďalej poukázal, že samotný dokument Dohodu o zmene pracovnej zmluvy vypracoval dňa 9. júna 2020 žalovaný a je na jeho ťarchu a zodpovednosti zamestnávateľa zodpovedať za správnosť dokumentu. Žalovaný zodpovedá za jeho právnu perfektnosť a súd sa nemôže odchyliť od listinných dôkazov - Dohody o zmene pracovnej zmluvy uzavretej dňa 9. júna 2020 a sám konštatovať, že dokument bol podpísaný v iný deň, ako je uvedené na listine. V tejto súvislosti žalobca uvádza, že akákoľvek chyba na listine, či porušenie práv zamestnanca je sankcionovaná neplatnosťou právneho úkonu. Táto neplatnosť nemôže byť nikdy na ujmu slabšej strany zamestnanca. Z tohto dôvodu má za to, že ak súdy skonštatovali, že sa jedná o chybu na listine, má táto chyba za následok to, že táto listina trpí v dôsledku tejto chyby neplatnosťou a v dôsledku toho vzniká medzi zamestnancom a zamestnávateľom pracovný pomer na dobu neurčitú. Žalobca predsa nemôže byť v žiadnom prípade sankcionovaný za akékoľvek nesprávne konanie žalovaného, ktorého sa mal údajne dopustiť. Žalobca tvrdí, že nie je možné sa púšťať do dokazovania v rozsahu, v akom to vykonal okresný súd a akceptoval krajský súd a v pracovnoprávných sporoch je potrebné striktné vychádzať z posúdenia listiny a skutočností na nej uvedených. V prípade, že sa odvolací súd pustil do akceptácie iných právnych záverov, jedná sa u neho o nesprávne právne posúdenie veci. Predmetom pracovnoprávných sporov je určenie jedinej právnej skutočnosti, či je alebo nie je listina (výpoveď, dohoda, či okamžité skončenie pracovného sporu) platná. Dodatočná konvalidácia nesprávneho vyhotovovania listín nie je prípustná, teda ani právny výklad, na základe ktorého by vznikol pracovný pomer v iný deň ako je uvedený v samotnej listine. V tomto prípade, ak súdy akceptovali názor žalovaného o uzatvorení dohody o zmene pracovnej zmluvy v inom dátume, mali podľa názoru žalobcu vysloviť, že je tento úkon neplatný pre nedodržanie formálnych náležitostí. Ich nedodržanie nemôže byť v žiadnom prípade vykladané v neprospech slabšej strany - zamestnanca.

5.18. Žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu právo na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné zamietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietal nedostatky v procese dokazovania a zistenia skutkového stavu, zároveň podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné (nedostatočne odôvodnené), arbitrárne a nezodpovedajúce kritériám § 220 CSP, súdy nižšej inštancie sa dopustili nesprávneho procesného postupu, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

12. K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

13. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa

zaobera všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

16. K dovolacej námietke týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, a teda jeho nepreskúmateľnosti, dovolací súd vo väzbe na body 12. až 15. tohto rozhodnutia uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolateľ v rámci dovolania ťažiskovo namietal, že odôvodnenie súdov nižšej inštancie je zmatečné vo vzťahu k ne/skúmaniu ne/platnosti právneho úkonu (absolútnej neplatnosti) z dôvodu, že tento úkon - dohoda o zmene pracovnej zmluvy obsahuje nesprávny dátum - 29. júna 2020, kedy malo dôjsť k jej uzavretiu, s čím žalobca výhradne nesúhlasí a trvá na tom, že k uzavretiu došlo 9. júna 2020.

17.1. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) vrátane správnych skutkových a právnych záverov (pozri bod 6. a 7. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd svoje rozhodnutie nezažl v porovnaní so súdom prvej inštancie na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch. V dôvodoch rozsudku sa vyjadril k nosnej argumentácii odvolateľa (žalobcu) uplatnenej v odvolaní (aj v dovolaní) týkajúcej sa dátumu uvedeného v dohode o zmene pracovnej zmluvy, ktorá podľa dovolateľa spôsobuje jej absolútnu neplatnosť.

18. Keďže odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku okresného súdu, s ktorým vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

18.1. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil

potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu žalobcu o určenie, že pracovný pomer sa zmenil na neurčitý čas a naďalej trvá zamietol, keď zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným už netrvá, pretože ku dňu podpísania dohody o zmene pracovnej zmluvy (29. júna 2020) na území Slovenskej republiky netrval núdzový stav, ale trvala mimoriadna situácia. Z ustanovenia § 252o Zákonníka práce vyplýva, že aj v čase mimoriadnej situácie bolo možné, pracovný pomer na určitú dobu, ktorý sa mal skončiť podľa § 59 ods. 2 Zákonníka práce uplynutím doby, v prípade žalobcu dňom 30. júna 2020, predĺžiť jedenkrát a najviac o 1 rok. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 29. júna 2020 žalovaný predĺžil pracovný pomer od 1. júla 2020 do 15. decembra 2020; predĺženie trvania pracovného pomeru na určitý čas bolo učené v súlade s ustanovením § 252o Zákonníka práce, preto nemožno vyvodiť, že podľa § 48 ods. 1 Zákonníka práce neboli pri zmene pracovnej zmluvy splnené zákonné podmienky na uzatvorenie pracovného pomeru na dobu určitú, a teda je pracovný pomer dohodnutý na neurčitý čas.

18.1.1. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu (§ 387 ods. 2 CSP, vid' uvedené vyššie), ktoré napokon boli opakovaním rovnakých skutočností, ako v konaní pred súdom prvej inštancie.

18.2. Pokiaľ dovolateľ poukazoval na zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v bodoch 33. a 34. odôvodnenia, kde sa má nachádzať nesprávne označenie žalobcu/žalovaného a tieto majú byť vnútorne nekonzistentné, keď podľa dovolateľa odvolací súd raz uvádza, že dohoda o zmene pracovnej zmluvy je z 9. júna 2020 a raz z 29. júna 2020, dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa aj z bodov 33. a 34. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu môže javiť ich zmätočnosť, z bodu 32. odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, keď konštatoval uzavretie dohody dňa 29. júna 2020 „Podľa názoru odvolacieho súdu možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že dohoda o zmene pracovnej zmluvy bola uzavretá dňa 29. 06. 2020 a údaj o dátume uvedený v dohode o zmene pracovnej zmluvy možno považovať za chybu pri kopírovaní a vyhotovení dohody.“ Z uvedeného tak nemožno konštatovať nedostatok odôvodnenia a vnútornú nekonzistentnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. Podľa dovolateľa odvolací súd sa vôbec nevysporiadal so zásadnými skutočnosťami, ktoré boli vytknuté rozsudku okresného súdu. Tými boli medziinými aj tie, že rozsudok súdu prvej inštancie neobsahoval vyjadrenia žalobcu, ktoré žalobca produkoval v súdnom procese.

19.1. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na bod 28. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom sa k predmetnej námietke odvolací súd vyjadril: „Žalobca znova namietal, že v rozsudku sa uvádza, že žalobca sa v replike nevyjadril. Vzhľadom na preukázanie tejto skutočnosti predložil výpis z elektronického súdneho spisu, ktorý obsahuje podanie z 31. 05. 2022 označené ako Vyjadrenie k podaniu z 01. 03. 2021. Zároveň žalobca uviedol, že nakoľko zo strany súdu neboli opäť vo vyjadrení k žalobe doručené dôkazy v samotnom vyjadrení z 31. 05. 2022, žiadal žalobca od súdu predloženie všetkých dôkazov a podaní. Sám žalobca tvrdí, že k tomu došlo až po vykonaní podania, čo svedčí o tom, že sa súd prvej inštancie nemal vypoariadať s týmto tvrdením žalobcu uvedeným v replike, a má sa jednať o neodôvodnený rozsudok, ktorý v podmienkach právneho štátu nemôže obstáť. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zápisnicu o pojednávaní zo 16. 11. 2022 č. 1. 319 strana druhá spisu, z ktorej vyplýva, že zo strany súdu spolu s právnym zástupcom žalobcu boli prítomní na pojednávaní oboznámení s podaniami žalobcu, ktorými navrhoval vykonanie dôkazov, pričom právny zástupca na otázku súdu, aby sa vyjadril, či všetky dôkazy navrhnuté žalobcom v písomných podaniach boli vykonané, uviedol, že áno, tieto dôkazy sú pripojené v spise, a že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania okrem navrhnutej prehrávky zápisnice z pojednávania. Následne na č. 1. 320 právny zástupca žalobcu tvrdí, že predmetné dôkazy boli zaradené do spisu, a je na súde, aby ich vykonal a

nepotvrdil vykonanie dôkazov. Preto súd prvej inštancie oboznámil s listinnými dôkazmi najmä pripojenými na č. l. 41 - 180 spisu, a následne právny zástupca žalobcu uviedol, že potvrdzuje doručenie dôkazov, ktoré boli doručené po zrušení rozsudku, rovnako vyjadrenia žalovaného. Zároveň bol vykonaný dôkaz, a to prehratie zvukového záznamu z pojednávania z 22. 06. 2021, konkrétne v pasáži, ktorá je čiastočne zaznamenaná v zápisnici z pojednávania na strane 6, teda dôkaz, ktorý navrhol žalobca vykonať, súd prvej inštancie skutočne vykonal. Zo zápisnice zároveň vyplýva, že návrhy na dokazovanie nie sú. Zároveň súd prvej inštancie prítomných oboznámil s listinnými dôkazmi pripojenými na č. l. 6, 7, 8 Dohoda o pracovnej zmluve, pracovná zmluva č. l. 41 - 180, a ostatné, ktoré tvoria súčasť spisu tak, že súd prečítal prítomným podstatný obsah predmetných listinných dôkazov. Prítomní uviedli, že obsah listinných dôkazov im je známy, nežiadajú o ich bližšie oboznámenie. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že ďalšie dôkazy nevykonal, lebo neboli navrhnuté. V záverečnej reči právny zástupca žalobcu popísal skutkový stav, tak ako ho vidí žalobca, a záverom poukázal na doktrínu RAVEN, nepoužiteľnosť výpovedí konateľky X., svedkov A. a V. s tým, že ich považuje za zaujatých svedkov, nedôveryhodných svedkov, ktorí vypovedajú účelovo. Preto žiadal, aby súd rozhodol v zmysle petitu. Žalobca plne súhlasil s právnym názorom svojho zástupcu, že výpovede svedkýň sú účelové. Mal za to, že z listinných dôkazov jasne vychádza, že dodatok bol podpísaný 09. 06. 2020. " V rozpore s uvedeným vyznieva potom tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal so zásadnými skutočnosťami vytknutými rozsudku súdu prvej inštancie, že neobsahoval vyjadrenia žalobcu produkované v súdnom procese.

20. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu uvedené aj v bodoch 5.5. a 5.6. tohto rozhodnutia dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nedostatočným odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

20.1. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

21. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov (vrátane posudzovania ne/platnosti právneho úkonu), ku ktorým oba sudy nižšej inštancie dospeli, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie sporu túto vadu zmatečnosti nezakladá (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017), tento právny záver považuje i ústavný súd za akceptovateľný (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

22. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že námietka dovolateľa o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nezodpovedá kritériám § 220 CSP, je neopodstatnená.

23. Dovolateľ v dovolaní tiež spochybňuje vykonané dokazovanie a jeho hodnotenie a navodzuje vlastné

hodnotenie smerujúce k založeniu svojho názoru na skutkové a právne posúdenie sporu a úspechu v spore, že dohoda o zmene pracovnej zmluvy bola uzavretá dňa 9. júna 2020 a nie 29. júna 2020 ako konštatovali sudy nižšej inštancie, resp. dohoda o zmene pracovnej zmluvy je neplatná, a preto pracovný pomer nezanikol a naďalej trvá. Dovolateľ tak tvrdí, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo nesprávnym právnym posúdením, ako aj nesprávnym vyhodnotením dokazovania, nesprávnym zistením skutkového stavu a tým, že odvolací súd nevzal do úvahy ním namietané skutočnosti. V reakcii na uvedené dovolací súd pripomína, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že sudy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné.

23.1. Ak dovolateľ podľa obsahu jeho dovolania (§ 124 CSP) namietal, že odvolací súd vyhodnotil nesprávne výpovede svedkov a ostatné dôkazy v súvislosti s dohodou o zmene pracovnej zmluvy, keď podľa jeho názoru dohoda o zmene pracovnej zmluvy nebola uzavretá dňa 29. júna 2020, ale 9. júna 2020, podľa názoru dovolacieho súdu uvedená námietka dovolateľa predstavuje jeho prostý nesúhlas s vyhodnotením dôkazov a skutkovým záverom, keď sa dovolateľ nestotožňuje s posúdením/vyhodnotením dátumu uzatvorenia dohody o zmene pracovnej zmluvy súdmi nižšej inštancie.

24. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmatečnosťnú vadu v procesnom postupe dovolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie, pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmatečnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval ústavný súd a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

24.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané sudy prvej a druhej inštancie ako skutkové sudy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

25. V súvislosti s námietkami dovolateľa týkajúcimi sa ne/doručenia mu všetkých dôkazov (pozri body

5.7., 5.10., 5.13. tohto rozhodnutia) dovolací súd poukazuje na bod 28. odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktoré sa vysporadúva s predmetnými námietkami nasledovne: „Zo zápisnice zároveň vyplýva, že návrhy na dokazovanie nie sú. Zároveň súd prvej inštancie prítomných oboznámil s listinnými dôkazmi pripojenými na č. l. 6, 7, 8 Dohoda o pracovnej zmluve, pracovná zmluva č. l. 41 - 180 a ostatné, ktoré tvoria súčasť spisu tak, že súd prečítal prítomným podstatný obsah predmetných listinných dôkazov. Prítomní uviedli, že obsah listinných dôkazov im je známy, nežiadajú o ich bližšie oboznámenie.“ Zároveň dovolací súd poukazuje na zápisnicu z pojednávania na č. l. 320 spisu, z ktorej vyplýva, že strany boli oboznámené a uviedli, že im je ich obsah známy, nežiadajú o ich bližšie oboznámenie. Preto dovolací súd považuje uvedené dovolacie námietky za neopodstatnené.

26. Ak dovolateľ namieta nevykonanie dôkazov, ktoré navrhol vo svojom podaní doručenom súdu dňa 17. februára 2021 (č. l. 17 spisu), dovolací súd poznamenáva, že predmetné podanie neobsahuje návrh na vykonanie: odpovede žalovaného na predžalobnú výzvu z 3. februára 2021, oznámenia o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie zo 17. decembra 2020, na ktoré dovolateľ poukazoval, pričom tieto podania nie sú ani prílohou k uvedenému podaniu zo 17. februára 2021 na č. l. 17 spisu. Predmetná námietka je preto neopodstatnená.

27. Ďalej dovolateľ v súvislosti s vykonaným dokazovaním namieta, že sudca okresného súdu sa bez akýchkoľvek dôkazných tvrdení žalovaného a bez akýchkoľvek predložených dôkazov dopracoval k záveru o tom, že k podpisu dohody o zmene pracovnej zmluvy došlo po skončení pracovnej doby. K čomu dovolací súd opätovne upozorňuje, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018).

28. Dovolateľ v rámci námietok dokazovania taktiež spochybňoval popretie skutkových tvrdení žalovaným, ktoré je podľa jeho názoru len všeobecné bez tvrdenia vlastných skutkových tvrdení žalovaného, preto je neúčinné, pričom navyše spochybňoval aj zastúpenie žalovaného. K tejto námietke dovolací súd poukazuje na body 26. a 27. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu „Odvolací súd považuje obranu žalovaného za obranu kvalifikovanú a nepovažuje jeho obranu za neúčinnú. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na znenie ustanovenia § 153 ods. 2 CSP, teda, že na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Vychádza sa z názoru, že sudca so znalosťou konkrétnej veci vie najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, teda nejde o otázku, ktorú by mal posudzovať žalobca. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že advokát v konaní vystupoval vo vlastnom mene, nie v mene klienta odvolací súd uvádza, že v spise na č. l. 35 sa nachádza plnomocenstvo žalovaného, ktorým bol splnomocnený advokát JUDr. Ján Vrba, Advokátska kancelária JUDr. Ján Vrba, Námestie slobody 2, 066 01 Humenné, vo veci vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17Cpr/2/2021. Plnomocenstvo je riadne podpísané oboma stranami a bolo doručené súdu elektronickými prostriedkami. V spise na č. l. 36 sa nachádza osvedčovací doložka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 92 CSP ods. 1, 2, z ktorého vyplýva, že zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomné splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony. Splnomocnenie udelené na celé konanie, splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo takéto splnomocnenie udelené je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť strana. Je teda nerozhodné, či vo vyjadrení advokát uviedol, že koná za žalovaného, ani či v závere pri podpise uvádza alebo neuvádza označenie žalovaného. Advokát riadne predložil do spisu plnú moc za žalovaného. Preto niet dôvod pochybovať o jeho vierohodnosti, i o tom, že advokát skutočne za žalovaného konal. Nie je pravda, že by do dnešného dňa nebola doručená plná moc žalovaného pre právneho zástupcu. V spise sa plná moc nachádza na č. l. 35 tak, ako to odvolací súd uviedol vyššie.“ Z uvedeného vyplýva, že predmetné námietky sú len zopakovaním odvolacích námietok, ktoré predstavujú prostý nesúhlas dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu.

29. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP tiež namietal nesprávny procesný postup súdov nižšej inštancie.

30. Podľa dovolateľa nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočíval v nemožnosti podať námietky proti návrhom na vykonanie dokazovania a pripraviť sa na výsluch svedkov na pojednávaní dňa 22. júna 2021 z dôvodu nedoručenia vyjadrenia z 1. marca 2021, k čomu dovolací súd uvádza, že predmetná námietka nezohľadňuje časovú súslednosť (chronológiu) veci, pretože dovolateľovi bolo vyjadrenie z 1. marca 2021 doručené po zrušení a vrátení veci krajským súdom okresnému súdu. Dovolateľom formulovaná námietka navodzuje absurdný predpoklad, že ak okresný súd po vrátení veci krajským súdom nezopakoval dokazovanie (na ktoré by sa mohol dovolateľ pripraviť a namietat svedkov), došlo tým k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, v danom prípade, ale nebolo rozhodnutie okresného súdu zrušené z dôvodu väd vykonaného dokazovania, preto nemohlo dôjsť v dôsledku takto formulovanej námietky dovolateľa k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces (pozri bod 2. tohto rozhodnutia).

31. Ďalej podľa dovolateľa nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočíval v tom, že právny zástupca žalovaného kládol otázky svedkovi napriek tomu, že právny zástupca žalobcu neskončil s kladením otázok, otázky zástupcu žalovaného mali nasledovať až po skončení výsluchu zástupcom žalobcu. K uvedenej námietke dovolací súd poznamenáva, že z obsahu spisu nevyplyvajú žalobcom vznesené námietky ohľadom vedenia pojednávania, na ktorom sa uskutočnil výsluch svedkov, ani po pojednávaní, na pojednávaní neboli vznesené žiadne návrhy na doplnenie zápisnice, ani námietky proti jej zneniu.

31.1. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal, a či k nim zaujal správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, teda vecne (argumentačne), čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietal už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom v jeho neprospech (R 73/2019).

31.2. Ak potom žalobca predmetné dovolacie námietky neuplatnil v odvolacom konaní v rámci ochrany svojich práv, nemôže ich dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie, prípadne jeho procesný postup v konaní namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť (obdobne tiež sp. zn. 7Cdo/161/2019, 4Cdo/122/2020, 4Cdo/40/2019, 8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018). Preto dovolací súd na uvedené námietky žalobcu v súvislosti s vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP neprihliadol.

32. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP ďalej namietal, že súd prvej inštancie porušil ustanovenie § 168 až § 171 CSP, resp. neaplikoval § 181 ods. 2 CSP, keď počas sporu neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia strán sporu považuje za sporné, a ktoré za nesporné. Taktiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci a ani neuviedol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie.

33. V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa porušenia práva na spravodlivý súdny proces tým, že došlo k porušeniu povinnosti súdu prvej inštancie počas konania uviesť, ktoré skutkové tvrdenia strán sporu považuje za sporné, a ktoré za nesporné a takisto uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci a oboznámiť stany sporu s tým, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, dovolací súd najskôr poukazuje na ustanovenie § 181 ods. 2 CSP (t. j. povinnosť súdu uviesť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a povinnosť súdu tiež uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci). Ďalej dovolací

súd uvádza, že zo žiadnej zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie výslovne nevyplýva splnenie tejto povinnosti súdom, ale zároveň ani to, že žalobca, resp. jeho právny zástupca, hoci boli prítomní na pojednávaní, podali voči nej výhrady, resp. namietali nesplnenie povinnosti súdom v zmysle § 181 ods. 2 CSP. Z povahy tejto procesnej povinnosti je však zrejmé, že k zhojeniu („skonzumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 CSP súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere bola daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil. Bolo by neefektívne, až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracat' na ďalšie konanie, hoci strana sporu mala možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mala možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí.

33.1. Dovolací súd tak zastáva názor, že opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP v prejednávacom prípade sa konvalidovalo vydaním rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, v ktorom rozhodnutí súd oznámil svoje názory a tým zhojil tento procesný nedostatok (mutatis mutandis rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4CdoPr/4/2023). Z uvedených dôvodov bolo potrebné aj námietku dovolateľa týkajúcu sa absencie vyslovenia predbežného právneho názoru okresným súdom vyhodnotiť ako neopodstatnenú a nespôsobilú založiť tzv. zmätočnosťnú vadu spočívajúcu v porušení práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/236/2010, 6Cdo/417/2015, 6Cdo/17/2017, 2Cdo/145/2020).

34. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie ďalej podľa dovolateľa spočíval v neaplikácii zásady sudcovskej koncentrácie konania, keď okresný súd vyhovel návrhu žalovaného na výsluch svedka na pojednávaní.

34.1. V súvislosti s koncentráciou konania je potrebné zdôrazniť, že účelom a zmyslom koncentrácie v civilnom sporovom konaní (§ 153 a § 154 CSP) je najmä prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie vrátane rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Toto pravidlo je lex generalis. Neaplikuje sa, ak osobitná právna úprava poskytuje strane sporu lehotu na vykonanie určitého procesného úkonu. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné, pretože by to mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnocuje v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Sudcovská koncentrácia konania podľa § 153 CSP (na rozdiel od zákonnej koncentrácie konania) je teda v diskrečnej právomoci súdu. O tom, či súd omeškaný procesný úkon strany ospravedlní alebo nie, nevydáva procesné uznesenie (bližšie pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck 2016).

34.2. Vyššie uvádzané závery vyplývajú aj z rozhodovacej činnosti ústavného súdu, napr. v uznesení z 26. januára 2021 sp. zn. I. ÚS 33/2021 ústavný súd medziiným uviedol: „(...) Je plne v diskrečnej právomoci súdu, či omeškaný procesný úkon strany ospravedlní alebo nie. (...)“, v uznesení z 15. novembra 2018 sp. zn. II. ÚS 530/2018 ústavný súd medziiným uviedol: „Keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku, či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by

konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať. (...)“

34.3. Vzhľadom na uvedené je tak zjavné, že sudcovská koncentrácia konania nie je vystavaná na princípe, že súd „nemôže“, ale na princípe „nemusí“, preto ak okresný súd vykonal výsluch svedka na návrh žalovaného, ktorý žalovaný podal až na pojednávaní a nie vo svojom skoršom vyjadrení, nekonal v rozpore so zákonom. Dovolací súd vzhľadom na uvedené uzatvára, že postupom súdu prvej inštancie a následne aj odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

35. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodil aj z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

35.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

35.2. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/126/2017, 2Cdo/225/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/89/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/73/2017).

35.3. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, uviesť ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018) a c) uviesť rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

36. Pred posúdením samotného „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) dovolací súd zdôrazňuje, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

36.1. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácie na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

37. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v

dovolání jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili/neriešili prvoinštančný a odvolací súd.

38. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či žalobca v podanom dovolaní vôbec nastolil právnu otázku, resp. ním nastolená právna otázka je taká otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

39. Žalobca v súvislosti s uvádzaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) uviedol, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, keď sa rozhodol, že sa nebude otázkou neplatnosti právneho úkonu zaoberať, a to napriek tomu, že prijal sám názor, ktorý prevzal do svojho rozhodnutia, že k uzavretiu dohody o zmene pracovnej zmluvy malo dôjsť v iný deň ako je uvedený na samotnej listine, pričom sa mal odkloniť od nasledujúcich rozhodnutí najvyššieho súdu z 28. apríla 2005 sp. zn. 4Cdo/33/2005, z 23. augusta 2017 sp. zn. 6Usam/1/2017, sp. zn. 5MCdo/11/2009, 3Cdo/144/2010, 2MCdo/2/2006.

40. Dovolací súd k uvedenému poznamenáva, že dovolateľ v skutočnosti k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP podsúva svoj skutkový a právny názor, že dohoda o zmene pracovnej zmluvy podľa neho bola uzatvorená 9. júna 2020 a nie 29. júna 2020, ako to uzavreli súdy nižšej inštalácie, a odvolací súd sa nezaoberal otázkou neplatnosti právneho úkonu z dôvodu nesprávneho dátumu, čo podľa dovolateľa predstavuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Skutkový záver, ktorý predchádza právnomu záveru, je spojený s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania, preto tento záver je z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP irelevantný. Na základe uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že dovolateľ nevymedzil právnu otázku, ale jeho argumentácia smeruje k vykonanému dokazovaniu a súdmi nižšej inštalácie prijatému skutkovému záveru v spore, s ktorým dovolateľ nie je spokojný.

40.1. Napriek uvedenému dovolací súd k dovolateľom uvádzaným rozhodnutiam, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť uvádza, že v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/33/2005 bolo predmetom konania určenie neplatnosti darovacej zmluvy darovaných nehnuteľností. Je tak zjavné, že toto rozhodnutie najvyššieho súdu posudzovalo odlišnú skutkovú situáciu a ide o nesúvisiace rozhodnutie.

40.2. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Usam/1/2017 sa týka preskúmania zániku mandátu poslanca obecného zastupiteľstva, v rámci ktorého súdy skúmali ako dôvod zániku mandátu poslanca ne/platnosť dohody o vykonaní práce. Ide preto o odlišnú skutkovú, aj právnu situáciu ako v posudzovanom spore.

40.3. V rozhodnutí sp. zn. 5MCdo/11/2009 najvyšší súd zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora v spore o určenie vlastníckeho práva, v ktorom spore bola posudzovaná neplatnosť právneho úkonu, ktorý bol predstieraný, resp. urobený naoko (tzv. simulovaný právny úkon) - kúpna zmluva, resp. zastieraný iný právny úkon (tzv. disimulovaný právny úkon) - darovacia zmluva. Z uvedeného tak vyplýva, že najvyšší súd v tejto veci riešil inú skutkovú, aj právnu situáciu ako v posudzovanom spore.

40.4. Rovnako tak v rozhodnutí sp. zn. 2MCdo/2/2006 najvyšší súd posudzoval neplatnosť kúpnej zmluvy, išlo o inú skutkovú, aj právnu situáciu ako v posudzovanom spore.

41. Skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu o posúdení/ vyhodnotení dátumu uzatvorenia dohody o zmene pracovnej zmluvy a prijatého záveru súdmi nižšej inštalácie, sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jeho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože tento záver súdov bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejedávaného sporu, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd prvej inštalácie viedli k skutkovému a právnomu záveru a prijatiu jeho rozhodnutia, ktoré rozhodnutie

odvolací súd potvrdil, pretože so skutkovým, aj právnym záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil. Prípustnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je tak daná.

42. Pokiaľ dovolateľ uplatnil v dovolaní aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd posudzujúc dovolanie v rozumnej miere podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v snahe autenticky porozumieť jeho textu ako celku (viď nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020) dospel k záveru, že sám dovolateľ k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP neformuloval zákonným spôsobom v rámci svojich námietok žiadnu právnu otázku a zároveň z argumentácie dovolateľa nie je možné žiadnu právnu otázku odvodiť, pretože dovolateľ len bez ďalšieho spochybňuje, že odvolací súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak akceptoval iný názor než ten, že pri posúdení dodržiavania Zákonníka práce je potrebné vychádzať striktnie zo znenia listiny a dátumu na nej uvedenej, pričom opomína ďalšie dôkazy, resp. vykonané dokazovanie a závery z neho vyplývajúce. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že ak súd prvej inštancie a odvolací súd mali za to, že k podpisu dohody o zmene pracovnej zmluvy došlo 29. júna 2020, s čím žalobca výhradne nesúhlasí a trvá na tom, že k uzavretiu došlo 9. júna 2020 tak, ako je to uvedené na tejto dohode bez ohľadu na vykonané dokazovanie, k čomu dovolací súd poznamenáva, že takáto dovolacia argumentácia žalobcu nezodpovedá zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP a § 432 CSP.

43. Námietky dovolateľa v súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP sú formulované všeobecne bez náležitého odôvodnenia a jasného a určitého vymedzenia právnej otázky a uvedenia právneho posúdenia veci, ktoré pokladá za nesprávne a bez uvedenia, v čom spočíva nesprávnosť tohto posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolateľ v danom prípade vymedzil iba všeobecnú charakteristiku nesprávnosti, ku ktorej došlo podľa jeho názoru v konaní pred odvolacím súdom, aj súdom prvej inštancie. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k vykonanému dokazovaniu/hodnoteniu dôkazov, či právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

43.1. V námietkach dovolateľa ide dokonca o otázky týkajúce sa skutkových okolností. Dovolateľ preto nesprávne právne posúdenie veci odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií v súvislosti s dátumom uvedeným v písomnosti/listine. Dovolací súd zdôrazňuje, že v dovolaní nastolené otázky, ktoré majú skutkovú (nie právnu) povahu, nemôžu byť relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a nemôžu viesť k založeniu prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

43.2. Na základe uvedeného nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Je tak nepochybné, že v dovolaní absentuje zákonom požadovaná náležitosť - dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Prípustnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je tak daná.

44. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f) CSP je v časti prípustné, ale nie je dôvodné a v časti neprípustné a ohľadom namietajúceho nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP je neprípustné, pretože dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

45. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP), avšak v danej veci dodáva, že v dovolacom konaní žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP, ale z obsahu spisu vyplýva, že mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, pretože ostal v dovolacom konaní

pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon (k dovolaniu žalobcu sa nevyjadril), náhradu trov konania si neuplatnil. Na základe uvedeného v súlade so svojou judikatúrou dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania tak, že žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal (R 72/2018).

46. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.